

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów zebranych i ujawnionych w toku postępowania Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 kwietnia 2013 r. około godz. 19:20 strażnicy miejscy Straży Miejskiej K. M. L. i J. G. udali się, po uprzednim zawiadomieniu telefonicznym, na ulicę (...) w K.. Zauważyli tam nieprawidłowo zaparkowany przez M. N. samochód marki C. o nr rej. (...). Pojazd pozostawał zaparkowany w strefie zamieszkania D-40, w miejscu innym niż wyznaczone w tym celu. Właściciela pojazdu nie było w trakcie kontroli.

M. N. nie figuruje w Kartotece Krajowego Rejestru Karnego.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o następujące dowody: zeznania świadka M. L. (k. 3v, 65), notatkę urzędową (k. 2), dane z ewidencji ludności (k.7-8), danych z K. (k.26).

Na rozprawie w dniu 8 sierpnia 2014 roku obwiniony M. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania Sądu. Dodał, iż w tym dniu i o tej godzinie nie parkował pojazdu w strefie zamieszkania, ani też nie przebywał w pobliżu tego miejsca.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego M. N. (k. 64) Sąd nie dał wiary w całości albowiem obwiniony neguje fakt zaparkowania pojazdu marki C. o nr rej (...) w dniu 4 kwietnia 2013 r. w strefie zamieszkania w K. na ul. (...). Wyjaśnienia obwinionego nie są zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w szczególności wiarygodnymi zeznaniami interweniującego funkcjonariusza straży miejskiej M. L. (k. 6, 33-34) W ocenie sądu, zaś oświadczenie obwinionego nie przyznającego się do winy, jak i pozostała treść jego wyjaśnień jako element przyjętej przez obwinionego linii obrony nie zasługują na wiarę.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadków M. L. ((k. 3v, 65). Oceniając jednak treść jej zeznań Sąd uwzględnił fakt, iż były one podstawowym dowodem, na którym oparty został zarzut zawarty we wniosku o ukaranie. Dlatego też Sąd wnikliwie i z dużą dozą ostrożności ocenił ich wiarygodność poprzez zbadanie zgodności podawanych faktów ze wszystkimi szczegółami, jakie wynikają z innych dowodów. W wyniku dokonanej analizy Sąd zeznania funkcjonariuszki straży miejskiej uznał za jasne, logiczne i rzeczowe. Świadek w sposób racjonalny i logiczny na tyle na ile pamiętała wyjaśniła wszelkie szczegóły zajścia przedstawiając spójną i konsekwentną wersję wydarzeń, jakie miały miejsce w dniu 4 kwietnia 2013 roku. Brak jest zaś okoliczności wskazujących na celowe i niezasadne pomawianie obwinionego o popełnienie czynu, którego się nie dopuścił. Funkcjonariuszka jest osobą obcą dla obwinionego, została przed przesłuchaniem pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, ma zatem świadomość konsekwencji karno- prawnych związanych ewentualnego zeznawania nieprawdy jak i zatajania prawdy.

Z uwagi na istniejące wątpliwości, co do poczytalności obwinionego M. N., w niniejszym postępowaniu dopuszczono dowód z opinii sądowo - psychiatrycznej (k. 31-33). Sąd powyższą opinię ocenił jako jasną, pełną i sporządzoną zgodnie z kanonami sztuki, wskazano w niej nie tylko wnioski, ale także sposób, w jaki doszło do ich sformułowania. Na podstawie powyższej opinii Sąd ustalił, że stan psychiczny obwinionego w chwili zarzucanego mu czynu nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolności pokierowania swym postępowaniem, a nadto, że poczytalność M. N. w czasie czynu i w czasie postępowania nie budzi wątpliwości.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Dokumenty te i notatki zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, przez uprawnione podmioty, nie zostały

zakwestionowane przez żadną ze stron. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

Art. 90 kw stanowi, iż karze grzywny podlega ten, kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu. Sądu mając na uwadze stan faktyczny stwierdził, iż zachowanie obwinionego, podjęte w dniu 4 kwietnia 2013 roku o godzinie 19:30 na ulicy (...) poprzez zaparkowanie pojazdu C. o nr rej. (...) w miejscu innym niż wyznaczone w strefie zamieszkania D-40 stanowi wykroczenie przeciwko przepisowi art. 49 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku –Prawo o ruchu drogowym, co wypełniło znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Art. 97 kw, który stanowi, iż karze grzywny podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy prawo o ruchu drogowym.

Z treści art. 97 kw jednoznacznie wynika, że podstawą odpowiedzialności jest tu dopuszczenie się czynu naruszającego wyłącznie zakazy lub nakazy ustalone w przepisach o bezpieczeństwie lub o porządku w ruchu drogowym, na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Art. 49 ust. 2 pkt 4 P. wyraźnie stanowi, iż zabrania się postoju w strefie zamieszkania w innym miejscu niż wyznaczone w tym celu. (...) zamieszkania to obszar obejmujący drogi publiczne lub inne drogi, na którym obowiązują szczególne zasady ruchu drogowego, a wjazdy i wyjazdy oznaczone są odpowiednimi znakami drogowymi.

W ocenie Sądu zachowanie obwinionego M. N. będące przedmiotem niniejszego postępowania, wypełniło wszystkie znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Ustaliwszy, iż M. N. popełnił wykroczenie, Sąd był zobowiązany rozważyć jaką podjąć w związku z tym reakcję. Przeanalizowawszy całość materiałów i okoliczności sprawy, Sąd na podstawie art. 97 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 zł. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy obwinionego i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Przy ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął pod uwagę, iż przedmiotami ochrony przewidzianymi w dyspozycji art. 97 kw są bezpieczeństwo i porządek w strefie zamieszkania, zagrożone tu przez niezastosowanie się między innymi do znaku lub sygnału drogowego. Nie ulega zaś żadnej wątpliwości, iż obwiniony nie dostosował się do obowiązującego go zakazu parkowania w strefie zamieszkania D-40, co jednoznacznie potwierdziła interweniująca funkcjonariuszka straży miejskiej. Obwiniony zlekceważył znak drogowy i wyrażoną w nim dyrektywę postępowania.

Reasumując, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego wykroczenia.

Ponadto przy wymiarze grzywny, Sąd wziął się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Obwiniony jest osobą na utrzymaniu matki, nie posiadającą oszczędności, zatem grzywna w wysokości 600 złotych jest, zdaniem Sądu, adekwatna, tym bardziej iż kara grzywny jest dolegliwością i konsekwencją, za niezgodne z prawem postępowanie.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 624 § 1 kpk stosowanym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia odpowiednio w oparciu o art. 119 kpw, uznając, iż ich uiszczenie byłoby dla obwinionego zbyt uciążliwe.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu, reprezentującego obwinionego Sąd zasądził zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (§ 14 ust. 2 pkt. 1).

W związku z powyższym orzeczono jak w wyroku.